

Nỗi buồn mang tên Việt Nam

Tôi biết rằng đối với tôi và những người bạn đã tham gia cuộc biểu tình tưởng niệm 34 năm ngày Hoàng Sa bị mất vào tay Trung Quốc ngày 19.1.2008 (19.1.1974-19. 1.2008) - một cuộc biểu tình ngăn ngủi trước khi bị dập tắt nhanh chóng, nỗi buồn lớn nhất, sự chua xót lớn nhất đó là vì sao chúng ta không được phép lên tiếng? Nỗi buồn đó tôi cũng đã đọc thấy trong những đôi mắt ngơ ngác của những em sinh viên học sinh trong những ngày 9.12, 16.12 vừa qua khi những cuộc biểu tình của sinh viên học sinh và một số văn nghệ sĩ phản đối nhà cầm quyền Trung Quốc xâm lược Trường Sa, Hoàng Sa đã bị cản trở, làm khó dễ và sau đó là đủ mọi biện pháp đã được áp dụng để ngăn chặn ngay từ đầu.

Vì sao? Vì sao chúng ta không được phép lên tiếng ngay cả khi lẽ phải thuộc về dân tộc ta? Có những lúc tình cờ đôi mắt ngơ ngác của một em sinh viên nào đó rơi trúng vào tôi, tôi nhìn thấy nỗi buồn trong đôi mắt em như em cũng đọc thấy sự chua xót trong tôi, và càng chua xót hơn nữa là cả hai cùng có câu trả lời nhưng thể nói lên lời. Thôi em ơi hãy về nhà lo học hành, làm một đứa con ngoan của ba mẹ thậm chí không lo học hành cứ vui chơi tiêu xài tiền của ba mẹ thời gian và tuổi trẻ của chính mình, tham gia vào mấy chuyện này làm gì không có lợi. Còn tôi ơi tôi cũng nên đi về nhà làm công việc của mình lo kiếm tiền lo kiếm danh, tham gia vào mấy chuyện này làm gì không có lợi. Chính cách xử sự của Nhà nước Việt Nam trong suốt những ngày qua đã làm cho bất cứ người dân Việt Nam nào nếu còn quan tâm đến vận mệnh đất nước đều cảm thấy chua xót, cay đắng, nhục nhã. Đồng thời, những ai nếu còn rơi rớt chút ngây thơ do đã được giáo dục theo kiểu một chiều, bưng bít thông tin quá lâu, ắt hẳn cũng tỉnh ngộ ra ít nhiều. À thì ra ngay cả biểu tình bộc lộ lòng yêu nước và là một phản ứng tối thiểu cần phải có của một dân tộc trước họa xâm lăng rành rành trước mắt của một nước khác mà còn "không được phép", còn bị ngăn cấm thì hy vọng gì biểu tình để phản kháng trước bất cứ chuyện gì là nguyên nhân gây nên sự phi lý, bất công trong xã hội, hoặc đụng chạm đến quyền tự do, dân chủ, quyền con người trong xã hội, hoặc kéo lùi tiến trình phát triển của đất nước và có hại cho vận mệnh của quốc gia, của dân tộc...?

Trong những ngày này, trái tim của bao người Việt Nam đang rỉ máu. Nỗi đau bị cướp đất cướp biển ngay trước mắt, nỗi lo họa xâm lăng lâu dài, nhưng đau đớn hơn là thái độ hèn nhát đến không hiểu nổi của chính quyền và sự vô cảm, đứng đưng của rất nhiều người cùng là đồng bào với mình. Có một điều nghĩ cũng lạ lùng, bao nhiêu năm qua, máu xương của dân tộc này đã phải đổ xuống quá nhiều, và những vết thương trong lòng người còn nhiều hơn, một dân tộc như vậy lẽ ra phải ngộ ra, tỉnh ra với một lực phản tinh cực kỳ mạnh mẽ để không được phép sai lầm nữa. Vậy mà...chưa bao giờ trong lịch sử, những người lãnh đạo đất nước lại hèn nhát, bảo thủ đến cùng như lúc này-thà mất nước chứ nhất định không chịu từ bỏ con đường sai, không chịu mất quyền lực, và chưa bao giờ mỗi lần con số ít ỏi những người dân Việt dám cất lên tiếng nói lương tâm lại cảm thấy cô đơn, lẻ loi giữa cộng đồng và bất lực như lúc này!

Nếu nói tính cách của con người làm nên số phận thì tính cách của một dân tộc cũng tạo nên số phận của chính dân tộc đó. Dân tộc tôi, bất hạnh thay, là một dân tộc cạnh tranh, cục bộ, hay chia rẽ, lại thêm chưa hề được hưởng một nền dân chủ thực sự bao giờ nên cũng chưa hề biết sử dụng đúng nghĩa quyền công dân và quyền làm người của mình. Dân tộc tôi, bất hạnh thay, trong mọi lĩnh vực đều hiếm hoi người tài, chính trị cũng vậy, không có nổi ít nhất một nhân vật biết (hoặc dám) chọn một con đường đi khôn ngoan hơn rộng rãi hơn cho dân tộc, biết (hoặc dám) đặt vận mệnh đất nước, vận mệnh dân tộc lên trên quyền lợi của một giai cấp, một đảng phái. Vậy cho nên em ơi hãy về nhà lo học hành hoặc không học hành thì cứ vui chơi tiêu xài tiền của ba mẹ thời gian tuổi trẻ của em. Còn tôi thì đi làm công việc của mình lo bon chen kiếm chút tiền kiếm chút danh như phần đông những người khác đang sống quanh tôi. Bởi vì nếu em hay tôi hay bạn bè tôi còn tiếp tục bức xúc muốn lên tiếng muốn bày tỏ thái độ công dân lòng yêu nước hay bất cứ một cảm xúc nào khác, sẽ nhận được gì chúng ta đều biết trước. Nhưng sự cay đắng lớn nhất nhiều khi không phải từ những gì chúng ta phải nhận từ phía chính quyền mà từ những người chung quanh. Người ta sẽ nhìn chúng ta như những kẻ rối rời thừa giờ đi làm những việc

tào lao, những kẻ thiếu khôn ngoan hoặc cố tình lập dị, hoặc bất tài, thất bại, có điều gì bất mãn cá nhân nên đâm ra bất mãn xã hội, còn nếu ta không thất bại mà lại có chút thành đạt trong công việc của mình, thậm chí thuộc loại có tiền thì chắc là... muốn chơi trội để gây chú ý! Người ta sẽ khuyên chúng ta thôi hãy lo làm việc của mình đi, nếu chưa có bằng cấp thì lo đi kiếm cái bằng đi nếu chưa có tài sản thì lo đi kiếm tiền đi nếu chưa có gia đình thì lo đi lấy vợ lấy chồng đi, làm gì cũng được, chuyện lớn đã có Nhà nước lo.

Điều gì sẽ xảy ra với một dân tộc đã quen được giáo dục để suy nghĩ theo một chiều, quen sống trong bạc nhược, sợ hãi, luôn luôn tự biên tập, tự kiểm duyệt chính mình, chỉ muốn an thân, gần như vô cảm trước mọi chuyện đang xảy ra ngay trên đất nước mình, mất lòng tin vào mọi thứ và chia rẽ, nghi kỵ lẫn nhau?

Điều gì sẽ xảy ra với một dân tộc mà trong xã hội những sự vô lý bất công bất bình thường nhất cũng trở thành bình thường còn điều tốt đẹp, sự tử tế, tính trung thực, lòng dũng cảm lại trở thành hiếm hoi?

Điều gì sẽ xảy ra với một dân tộc mà ngay cả khi lòng tự cường, tinh thần tự tôn vừa mới được nhen nhúm đã lại bị vùi dập phũ phàng?

Thôi mà em ơi nghĩ đến những chuyện đó làm gì hãy về nhà lo học hành hoặc không học hành thì cứ vui chơi tiêu xài tiền của ba mẹ thời gian tuổi trẻ của em. Còn tôi thì đi làm công việc của mình lo bon chen kiếm chút tiền kiếm chút danh sống đời yên ả, rồi nếu có bức xúc lắm chuyện xã hội thì ta có thể chửi đổng trong những buổi ngồi quán café quán nhậu với bạn bè, chửi như thế vừa hả tức vừa được tiếng quan tâm đến xã hội mà lại không thiệt hại gì, ta cũng có thể tha hồ nói về dân chủ nhân quyền tự do trong những cuộc nhậu, nói thôi và đừng làm gì hết. Nhưng... liệu em và tôi có sẽ chấp nhận sống như thế không?

Song Chi